

„U podne sa...“ Barbarom Delać

„Svi smo mi zidari vremena... svak zida od časova svoju kuću, svak od vremena svoj uljanik podiže i svoj med bere, vreme u mehovima nosimo da nam vatru raspiruje“ kaže Milorad Pavić u jednom svom romanu koji počinje s dva kraja a završava u sredini. Ne ciglu po ciglu već stih po stih dozidali smo jedno postmodernističko podne u amfiteatru Gimnazije.

Gošća „Kluba prijatelja umjetnosti“ bila nam je 29.oktobra mlada poetesa Barbara Delać.

Barbara je poeta laureata (!) 32. Festivala mladih pjesnika u Zaječaru, poslije kojeg je štampala svoju prvu knjigu pjesama, „Tomorrowland“. Za tu knjigu pripala joj je i *Brankova nagrada* za 2018.godinu, koju dodjeljuje Društvo književnika Vojvodine.

Druženje sa Barbarom započeli smo, igrom slučaja, ispod suncokreta kojima smo obilježili kraj prošle školske godine i Svečanu sjednicu Nastavničkog vijeća uz stihove i razglednice Mike Antića.

Prisutnim učenicima, dok je nad Kotorom lagano kišilo ovoga dana, Barbara je govorila o svojim početnim pjesmama, o svojoj ne uvijek oduševljenosti temama za pismene zadatke, o svojoj potrebi da kaže šta misli ali i da pronađe sopstveni izraz.

Govorila je o konkursima, o nagradama, o Molohu koji je prisutan i kod njoj dragog pisca Ginsberga, o Molohu koji se uzdiže iz zemlje i povlači svakoga ko se usudi da se uzdigne iznad ujednačenih krovova kuća.

U „Tomorrowland“-u, dijelom nošena i elektromagnetnim talasima, Barbara govori o restrikciji u koju nas usisavaju oni koji žive u mraku, o tome kako blijede pojmovi koji su obećavani a zamjenjuju ih blijedi sinonimi, te postavlja pitanje „kuda“ da se ide i „zašto“ mladi čovjek dozvoljava da paraliza postane stanje njegovog uma.

„U olucima zvezde nam trule“, napisao je u jednoj svojoj pjesmi Vasko Popa, prvi dobitnik *Brankove nagrade*, ali su naši učenici, nagradivši Barbaru dugim spontanom aplauzom, nakon što je pročitala pjesmu po kojoj zbirka nosi naslov, pokazali da još ima zvjezdanog neba nad nama...i pred nama.

